

OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Etapa locală

14 februarie 2026

Clasa a VI-a

- Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul efectiv de lucru este de trei ore.
- Punctajul total este de 100 de puncte.

Citește fiecare dintre textele următoare pentru a putea răspunde la cerințele formulate:

A.

Atunci, abia atunci, cu judecata lui învățată de la oameni, Fram înțelese! Și nu stătu mult la îndoială. Mătură zăpada cu labele, îngrămădi oamenii alături, se culcă peste ei să-i încălzească, așa cum îl învățase dresorul odată, în tinerețea lui, să joace într-o pantomimă de la Circul Struțki. Oamenii erau atât de desprinși de lumea aceasta și atât de sleiți de puteri, încât nu încercau să priceapă ce se întâmpla cu dânșii. [...] Îi dezghețase o plapumă vie. Fram sări în patru labe, pe urmă în două. Salută cu palma la tâmplă. Cei doi vânători, deșteptați din morți, se înalță în capul oaselor. Priveau unul la altul; priveau la urs.

— Dă-mi pipa, Otto! Toată istoria aceasta mă face să cred c-am visat. Numai o pipă are să mă convingă de-s viu ori mort!...

Egon se pipăia, într-adevăr, să se încredințeze dacă era viu ori mort. Nimic înghețat. Măinile mișcau, picioarele la fel. Ce nemărginită plăcere să simți degetele trosnind! Iar ursul de circ aștepta cu laba la tâmplă.

— E Fram! Nu-ți spuneam eu că e Fram?...

Vânătorul sări în picioare. Se clătină de foame. Se rezemă de stâncă de gheață și merse împleticindu-se până la ursul alb. Nu putea spune gândurile întregi, așa cum creșteau în creierul lui istovit. Rostea numai:

— Ceea ce ai făcut tu, Fram!... Ceea ce ai făcut tu, Fram!...

Și, cu obrazul ascuns în blana ursului, începu să plângă. Otto se ridicase și el. Erau acum doi oameni, doi vânători de urși, sprijinindu-se fără putere, la pieptul unui urs. Fram îi îndepărtă încet cu labele. El era deprins cu oamenii tari și mai mândri. Pe urmă parcă mai înțelegea că nu era timp acum de bocete. Undeva, aproape, avea o peșteră cu proviziile lui. Vânat căpătat de la alți urși, cu tumburi și salturi, așa cum își câștiga el prânzul și cina, alungând pe ceilalți urși când se ivea cu salturile lui mortale... Îi târî într-acolo.

— Ce facem? întrebă Otto.

— Vezi bine... Semnele lui au ele vreun rost. Eu aş pune rămășag că ne cheamă la masă... Nu m-ar mira de loc!

Și nu s-au mirat deloc. Ospățul lui Fram era modest. Un singur fel. Carne de focă.

Vânătorii s-au îndestulat. Au prins putere. Au început să privească îngrijorați spre apus, unde soarele se apropia de linia zării. Începea amurgul polar. Nu mai era timp de pierdut. Cu două bucăți de carne înghețată în spinare s-au îndreptat spre capătul insulei.

— Numai de n-am da peste vreun urs alb!... Fără arme, nimic nu s-ar mai alege de noi! vorbise Otto. Dar Egon arătă spre Fram, care mergea lângă dânșii, legănându-se în patru labe, ca un câine uriaș:

— Cât timp avem tovarășul acesta cu noi, nu văd nicio primejdie! Sunt sigur că are el vreun ac și pentru jocul fraților săi... Nu e așa, Fram?

Auzindu-și numele, Fram se ridică în două labe, salută, ca un soldat care spune: „La ordin!”, apoi se lăsă mai departe în patru labe și continuă drumul alături. Nu putea vorbi. Dar ar fi voit să arate că pentru frații lui are un ac de joc mai cruțător și mai fără primejdie decât gloanțele din armele omenești.

(Cezar Petrescu, *Fram, ursul polar*)

B.

Dar pe măsură ce zilele treceau, Colț Alb începu să simtă o schimbare profundă. Nu mai era doar respectul față de zeul care îi dăduse carne, ci ceva mult mai cald și mai tulburător. Într-o zi, Weedon Scott se așeză pe pragul cabanei, vorbindu-i încet. Colț Alb nu înțelegea cuvintele, dar înțelegea tonul. Era o muzică a bunătății pe care nu o mai auzise niciodată în sălbăticia Nordului.

Lupul se apropie cu prudență. În el se dădea o luptă: instinctul de fiară liberă, care îi spunea să fugă, și această nouă nevoie de a fi aproape de omul care îl salvase. Când mâna lui Scott se lăsă ușor pe creștetul său, Colț Alb nu mârâi. Inima îi bătea cu putere, iar corpul îi era încordat, gata de săritură, dar rămase pe loc. Simțea căldura acelei palme și, pentru prima dată, înțelese că nu toți oamenii sunt stăpâni cruzi.

Acea atingere a fost legământul lor. Din acea clipă, Colț Alb nu mai aparținea pădurii, ci omului său. Îl urma peste tot, păzindu-i somnul și așteptându-l cu orele în fața ușii. Nu era o supunere forțată, ci o alegere făcută din iubire, o loialitate care depășea legile naturii. Scott îi devenise universul, iar lupul, odinioară fioros, învăța acum alfabetul devotamentului pur, transformându-se, încetul cu încetul, din fiară în companion.

(Jack London, *Colț Alb*)

C.**Zece ani, o singură destinație: lecția mută din fața gării Shibuya-Tokyo**

Există în inima Japoniei o poveste care nu se citește în cărți de istorie, ci se simte în tăcerea unei statui de bronz. În cel mai aglomerat punct al metropolei, unde mii de pași se grăbesc spre viitor, figura unui câine din rasa Akita lnu privește neclintit spre porțile gării, păstrând vie o amintire care refuză să se șteargă.

Astăzi, Japonia omagiază acest simbol național, nu pentru o victorie militară sau o invenție tehnologică, ci pentru o conduită care a lăsat o amprentă de neșters asupra spiritului nipon, timp de 100 de ani.

Totul a început cu un ritual simplu: un profesor de la Universitatea din Tokyo și câinele său parcurgeau zilnic drumul spre gară. În fiecare după-amiază, la ora fixă, patruședul se întorcea pe peron pentru a-și întâmpina stăpânul. Însă, într-o zi de mai din anul 1925, profesorul nu a mai coborât din tren.

Ceea ce a urmat a uimit o lume întreagă. Zi după zi, indiferent de condițiile meteorologice, Hachiko s-a prezentat la postul său. Timp de aproape un deceniu, el a ocupat același metru pătrat de trotuar, urmărind mulțimea cu privirea, până la ultima sa suflare.

Pentru japonezi, Hachiko a devenit o oglindă a propriilor valori fundamentale. În loc să fie doar un animal de companie, el a fost perceput ca un „monument viu”.

Într-o epocă a schimbărilor rapide, Hachiko rămâne o ancoră. El ne demonstrează că cea mai puternică formă de onoare nu se strigă, ci se demonstrează prin prezență constantă și printr-un legământ păstrat dincolo de barierele timpului.

(Text adaptat, preluat din <https://www.stiri/externe/mapamond/japonia-sarbatoreste-100-de-ani-de-la-nasterea-lui-hachiko-povestea-emotionanta-a-cainelui-devenit-un-simbol-national-al-loialitatii>)

SUBIECTUL I**20 de puncte****Scrie, pe foaia de concurs, numărul cerinței și litera corespunzătoare răspunsului corect:**

1. Conțin diftongi toate cuvintele din seria:

- a) demonstrează, barierele, universitatea, mai
- b) demonstrează, național, ceață, șoaptă
- c) ceață, loialitate, cabanei, mai
- d) demonstrează, șoaptă, universitatea, mai

2 puncte

2. Numărul de sunete este mai mic decât numărul de litere în toate cuvintele din seria:

- a) cel, ceața, înțelegea
- b) ceața, înțelegea, cheamă
- c) înțelegea, treceau, încetul
- d) era, treceau, ceea

2 puncte

3. Sunt corect despărțite în silabe toate cuvintele din seria:

- a) fi-a-ră, ri-tu-al, neș-ters, amp-ren-tă
- b) fia-ră, ri-tu-al, ne-șters, am-pre-ntă
- c) fi-ară, ri-tual, ne-șters, am-pren-tă
- d) fia-ră, ri-tu-al, neș-ters, am-pren-tă

2 puncte

II

Scrie pe foaia de concurs, răspunsurile la cerințele de mai jos:

4. Construieste un enunț în care să utilizezi cuvântul *inimă* cu sens figurat. **2 puncte**
5. Transcrie din ultimul enunț textului B un substantiv articulat hotărât și un substantiv nearticulat. **2 puncte**
6. Alcătuieste câte o propoziție în care cuvintele subliniate în structurile: *Undeva, aproape, avea o peșteră cu proviziile lui./ El era deprins cu oamenii tari și mai mândri.* să aibă altă valoare morfologică, pe care o vei preciza. **2 puncte**
7. Selectează din secvența următoare două verbe la moduri diferite, precizându-le: *instinctul de fiară liberă, care îi spunea să fugă, și această nouă nevoie de a fi aproape de omul care îl salvase.* **2 puncte**
8. Alcătuieste o propoziție asertivă în care cuvântul *lup* să fie atribut și o propoziție interogativă în care substantivul *cuvintele* să intre în componența unui subiect multiplu. **2 puncte**
9. Rescrie enunțul trecând verbele de la imperfect la perfect simplu: *În el se dădea o luptă: instinctul de fiară liberă, care îi spunea să fugă.* **2 puncte**
10. Rescrie enunțul de mai jos, corectând greșelile de orice natură.
Mi-ar place ca oamenii să acorde mai multă atenție animalelor. Acest lucru este important pentru a-și învăța proprii copii despre bunătate. **2 puncte**

SUBIECTUL al II-lea

40 de puncte

1. Formulează două idei principale din ultimul text. **6 puncte**
2. Prezintă, în minimum 50 de cuvinte, un element de conținut comun celor trei texte oferite ca suport, valorificând câte o secvență relevantă din fiecare text. **6 puncte**
3. Precizează două trăsături morale ale lui Weedon, identificate în textul B, ilustrându-le cu câte o secvență relevantă. **6 puncte**
4. Comentează, în 50-80 de cuvinte, o semnificație a secvenței: *Dar ar fi voit să arate că pentru frații lui are un ac de cojoc mai cruțător și mai fără primejdie decât gloanțele din armele omenești.* **6 puncte**
5. Interpretează o figură de stil din ultimul enunț al textului B. **8 puncte**
6. Ce valoare morală este reflectată în cele trei texte și cât de important este să o manifestăm în viața de zi cu zi, atât în relațiile interumane, cât și în cele cu necuvântătoarele? Justifică răspunsul în minimum 60 de cuvinte, valorificând textele suport. **8 puncte**

SUBIECTUL al III-lea

40 de puncte

Scrie un text narativ, de minimum 150 de cuvinte, în care să prezinți o întâmplare din care ai învățat ce este loialitatea, inserând o secvență descriptivă de minimum 30 de cuvinte și o secvență dialogată de cel puțin patru replici.

Vei primi **26 de puncte** pentru conținutul compunerii și **14 puncte** pentru redactare.

Notă! Punctajul pentru redactare se acordă doar în cazul în care compunerea are minimum 150 de cuvinte și dezvoltă subiectul propus. Compunerea nu va avea titlu sau motto.